

dat met de levens der artisten van naam, tevens de geschiedenis beschrijft der vaderlandsche schilderschool van de tweede helft der 19de eeuw, was nog steeds eene opene bladzijde, die met den naam Artz behoorde ingevuld te worden. Hij bereikte den leeftijd van nauwelijks 53 jaar, en zijn overlijden in den bloei van 't leven, op het hoogtepunt van zijn ernstig streven, trad zoo plotseling in, dat men zich geruimen tijd daarna nauwelijks kon voorstellen, dat deze krachtige figuur, deze beminnelijke mensch, deze kerngezonde artist voor altijd was heengegaan. Nu er bijna acht jaren na die treurmare zijn voorbijgegaan, mag men zeggen dat de waardeering van zijn werk duurzaam is gebleven en dat werk nog steeds even gezocht is als in de laatste

„Zondagmorgen op Scheveningen” (schilderij).

jaren vóór zijn dood. Gedeeltelijk uit persoonlijke herinneringen, gedeeltelijk uit de documenten die in verschillende necrologiën omtrent Artz zijn neergelegd, maar vooral uit zijn nagelaten werk, zal het niet moeielijk vallen een beeld van dezen echt Hollandschen artist voor de lezers van *Elsevier* te scheppen.

Het laatste bezoek dat ik aan Artz bracht, was in 1889, kort vóór zijn vertrek naar Parijs, waar hij op de werelddoostelling van dat jaar de Nederlandsche Schilderschool zou vertegenwoordigen en die school de hooge eer genoot van haren representant uit zestig leden van de Jury des Récompenses, samengesteld uit alle nationaliteiten, benoemd te zien tot vice-president der Internationale Jury. Sinds ettelijke jaren had Artz de vermaarde groote zaal